

[Socialministeren.]

ordlyden, idet „m. v.“ må fortolkes i overensstemmelse med lovens § 20, stk. 1, nr. 1, d. v. s. refererende til udsalgssteder, udleveringssteder og lignende, der ikke kan betegnes som egentlige butikker.

For denne fortolkning taler desuden, at der i lovens § 14, der handler om voksne personers arbejde på søn- og helligdage, findes dels en bestemmelse om adgang til at udføre budtjeneste, nemlig i § 14, stk. 2, nr. 5, dels en bestemmelse om adgang til at arbejde i butikker, § 14, stk. 2, nr. 7. Derimod har § 21 som nævnt kun een undtagelse svarende til § 14, stk. 2, nr. 7. Havde det været hensigten at give også personer under 18 år adgang til bl. a. i forbindelse med butiksvirksomhed o. lign. at udføre budtjeneste, måtte der i § 21 have været optaget en bestemmelse om eller henvisning til det arbejde, der er nævnt i § 14, stk. 2, nr. 5.

Jeg må derfor besvare det ærede medlems spørgsmål benægtende.

A. C. Normann: Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for det rent saglige indhold i hans svar og for den højtærede ministers begrundelse for ministeriets fortolkning.

Jeg skal gerne erkende, at der ikke er den bagtanke i mit spørgsmål, at der deri skulle ligge noget i retning af en påstand om, at ministeren ikke har ret i sin opfattelse, men jeg ønskede at få klaret den tvivl, der var rejst fra anden side, fra langt mere juridisk sagkyndig side, end jeg personlig har rådet over. Hvis den kan gendrives, kan vi konstatere, at vi er kommet så vidt, men herefter er det problem, som jeg her har peget på, uløst, og den nuværende praksis, som jeg tror er uheldig, vil fortsætte. Jeg mener ikke, at folketinget bør standse herved, og derfor vil jeg gerne til slut spørge den højtærede socialminister, om han ikke kunne tænke sig at stille forslag, hvorefter forholdet kan blive ændret, forinden andre overvejelser foretages.

Socialministeren (Strøm): Selvfølgelig er jeg altid villig til at overveje de henvendelser, jeg får fra det ærede medlem, men jeg synes dog alligevel, jeg gerne vil understrege, at den nye arbejderbeskyttelseslovgivning, der trådte i kraft den 1. april 1955, blev vedtaget enstemmigt her i tinget. Det er ikke at forstå sådan, at der ikke heri var bestemmelser, som partier eller enkelte medlemmer var utilfredse med, men lovene blev til ved, som jeg sagde i mit første indlæg, at partierne i udvalget igennem 6 år forhandlede sig tilrette og bøjede sig imod hinanden for at opnå resultatet: en ny arbejderbeskyttelseslovgivning. Jeg finder det derfor ikke rimeligt, at vi nu et halvt år efter lovens ikrafttræden skulle begynde at stille forslag om ændringer på de områder, hvor vi ikke har fået vore ønsker opfyldt, medmindre der kan opnås enighed herom blandt de partier, der i sin tid enedes i udvalget. Om en sådan mulighed foreligger, skal jeg gerne undersøge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren:

„Billiger socialministeren, at en kommune, i hvilken 10 aldersrentemodtagere bebor en gammel stiftelse som fribolig, kan pålægge disse rentemodtagere at betale en månedlig varmeafgift på 15 kr., udover at brændselstillægget afgives, i anledning af, at kommunen har installeret centralvarme i bygningen?“

Ragnhild Andersen: I Køge kommune har kommunalbestyrelsen anvist 10 rentemodtagere fribolig i en gammel stiftelse, der kaldes Steensboder. Den er, såvidt jeg har fået oplyst, mere end 100 år gammel og har fra gammel tid i kraft af et legat tjent som fribolig for trængende gamle. Huset er lavt og langstrakt og ser fra gaden ganske pænt ud. Indvendig er det præget af sin alderdom; fra en korridor på langs gennem huset går man direkte ind i den lille stue, rente-